

NICO

QUE VÉVEN ELS PIRANYES!

Estrella Polar

QUE VÉENEN ELS PIRANYES!

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció Els Piranyes del Futbol

Títol original: *¡Dejad paso a los Pirañas!*

© 2014, Adela Pérez Lladó

© de les il·lustracions de coberta i interior: 2014, Votric

© de la traducció: 2014, Adela Pérez Lladó

© d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

Adaptació de la coberta: Pilar Sola
Primera edició: maig del 2014

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Impressió: Cachiman Grafic, S. L.
Dipòsit legal: B. 5.946-2014
ISBN: 978-84-9057-250-4

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

PROVA DE COMPRA
Que vénen els
Piranyes!

ÍNDEX

1. Les mares et poden enfonsar la vida amb una frase	5
2. I sempre se surten amb la seva!	11
3. Hi ha algun equip realment bo, per aquí? .	18
4. No desafiïs mai un Malèfic	27
5. Jo vull ser un d'ells!	31
6. Pigues, mandonguilles i proves.	37
7. Quan se'm fica una idea al cap...	44
8. De vegades la vida es gira igual que una truita	53
9. Els tios durs prenen decisions dures.	61
10. Els Sardines són tan dolents que fan pena.	68
11. Estar enfadat pot donar molta energia . . .	79
12. Una oportunitat contra els Pirates i una festa de primera divisió.	84

13. Clac!	98
14. Què és pitjor: lesió, repòs o... substitució?	106
15. I quan tornes amb els Malèfics?	113
16. La meva mare té el pitjor nòvio del món .	119
17. L'orgull té més mal gust que les cols de Brussel·les	127
18. Un Sardina solitari	136
19. Somiar està molt bé, però no serveix per guanyar partits.	142
20. Un diumenge diferent	148
21. Covard, gallina, capità dels Sardines	160
22. La trampa dels Malèfics	170
23. El retorn dels Piranyes.	179

1

LES MARES ET PODEN ENFONSAR LA VIDA AMB UNA FRASE

Les mares tenen aquesta capacitat... la d'enfonsar-te la vida amb una frase.

Estic segur que ja ho heu comprovat amb les vostres, oi? És una virtut que totes les mares del planeta tenen: deixen anar una frase i, plaf!, et desmunten la vida. En un segon. Com aquell gol tonto que fa el teu rival a l'últim minut (de casualitat, evidentment) i canvia el marcador. Sí, el futbol és com la vida: una capsa de sorpreses. I per descomptat que les mares també ho són.

Haig de dir-vos que la meva acostuma a ser la millor mare del món, així que em va agafar del tot desprevingut. No em podia imaginar el desastre que estava a punt de caure'm al damunt. Érem al nostre parc preferit. És grandíssim i té quilòmetres de gespa per entrenar-te superbé. Havíem estat

una bona estona driblant obstacles, passant-nos la pilota i xutant a porteria (bé, a l'espai reglamentari entre la seva bossa i la meva motxilla). Bruts, suats i feliços. Tinc la sort de tenir la mare més futbolera del món: no li fan res unes quantes taques ni es posa histèrica per uns genolls pelats i, per descomptat, prefereix les vambes als tacons. Però, malgrat tot això, ella va escopir la seva frase.

Ens vam deixar caure a la gespa per beure'ns un suc i recuperar forces. Aleshores, aprofitant que jo estava amb la guàrdia baixa (i la gola plena), ho va escopir:

—Nico, tornem a casa.

I va fer un tragueta. Quin tragueta! Es va acabar el suc d'un glop, va mirar a l'horitzó i es va despen-

tinar el serrell. Aha! La meva mare només es des-
pentina el serrell quan està nerviosa. Així que, de
fet, no les tenia totes. Normal, sabia que la seva
idea no m'agradaria: què hi pintava, jo, en qualse-
vol altra ciutat? Per res del món donaria suport a
aquell absurd pla matern!

Em vaig posar dret d'un salt i la vaig mirar de fit
a fit, i els seus ulls deien alguna cosa com «Això
va de debò, Nico, no hi ha discussió». Conec bé
aquesta mirada, de veritat.

Així que la meva mare, amb aquella frase, aca-
bava de trencar el meu món en dues parts.

Una part, enorme, es quedaria aquí: el meu
passat. Els meus amics, el meu equip (i no un de
qualsevol: el millor!), la meva escola i els caps
de setmana amb el pare. L'altra part tocava el
dos: el meu futur. És a dir, res. Una incògnita. Un
misteri per descobrir.

Les endevinalles no són el meu fort. De veritat,
jo passo de menjar-me el coco!

Però hi ha batalles que les perds fins i tot abans
que comencin. Si es tracta de la mare, us juro per
totes les botes d'or del món que, quan diu una
cosa i et mira amb aquells ulls, és com la FIFA.

No s'hi pot discutir. És allò i ja està. Ja pots plorar i enrabiarte, que ella no canviarà de parer. Fent el ploricó passa el mateix que amb les taques: no l'afecten. La meva mare és una paia dura, per les coses bones i per les dolentes.

No hi havia res a fer, ens en anàvem.

I els meus plans, què? Jo volia ser com el pare: jugador professional als setze. A la meva ciutat. Res de misteris ni d'incògnites ni de trencaclosques. Només futbol.

Aquell havia de ser el meu futur. Només futbol.

I ara... ara la mare decidia canviar de vida. Molt bé, doncs que se n'anés ella, si volia, però per què me n'havia d'anar jo també? Quina gràcia. O, més ben dit, quina desgràcia. Jo no hi havia de fer res, a cap altre lloc que no fos aquest.

Crec que és just que us digui, perquè entengueu millor els seus motius, que la meva mare no hi va néixer, aquí. Però jo sí!

Així que allà estava jo, amb la sensació que m'havien pres el pèl. Però no pensava rendir-me tan fàcilment, no. Heu de saber que mai no em rendeixo a la primera. Tot i que sabia que no hi havia res a fer, ho vaig intentar:

—Però mama! I els meus amics?

Ella va somriure, i encara em vaig enfadar més.

—Allà també hi faràs amics, i trobaràs un bon equip, Nico... Parles l'idioma perfectament, no et costarà gens!

Per mil targetes vermelles! Per què les mares sempre tenen una resposta per a tot? Oi que les vostres també són així?

Vaig donar una puntada de peu a la pilota i la vaig enviar a l'altra punta del parc amb una canonada bestial. Va passar fregant

el cap d'una nena

que saltava a

corda. Ella i les

seves amigues

em van mirar

amb cara de por,

i jo els vaig

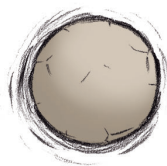
treure la llen-

gua. D'acord,

no tenien la

culpa de la meva des-

gràcia, però bé m'havia de

desfogar amb algú, no? I no podia treure la llengua a la meva mare... No s'ho hauria pres gaire bé. No heu vist els bessons que té! Si em clavés una puntada de peu al cul, m'enviaria directe al nostre nou destí sense targeta d'embarcament...

—Nico, sé que per a tu és un canvi dur —va dir amb un somriure dolç, sota el qual amagava la seva terrible cara FIFA—. Però ja està decidit: marxem al juliol. Ja veuràs com t'hi acostumaràs, i estic segura que t'acabarà agradant. Ara comporta't i vés a buscar la pilota, au. I demana perdó —va dir amb el seu millor to de capità d'equip—. Ens veurem a casa.

La meva mare sabia que jo necessitava temps per pensar... o per dissenyar un pla de fugida. Tot i que, per descomptat, seria només imaginari. Sóc molt bo jugant a futbol, però les fugues no són el meu fort. Sempre és útil saber quines són les teves limitacions.